

Άγ. Σέργιος και Βάκχος, μαζί στη ζωή και το μαρτύριο

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Οι ανδρείοι και άγιοι αυτοί μάρτυρες της χριστιανικής Πίστεως ήταν κάποτε ευγενείς αξιωματούχοι στην αυτοκρατορική αυλή, επί βασιλείας Μαξιμιανού. Ο ασεβής αυτοκράτορας τους εκτιμούσε ιδιαίτερος εξαιτίας της γενναιότητας, της σοφίας, αλλά και της πίστης τους στο πρόσωπό του. Όταν όμως πληροφορήθηκε ότι οι δύο ευγενείς ακόλουθοί του ήταν χριστιανοί, η εύνοιά του μετατράπηκε σε οργή. Επ' ευκαιρία λοιπόν κάποιας ειδωλολατρικής γιορτής, ο αυτοκράτορας ζήτησε από τον Σέργιο και τον Βάκχο να προσφέρουν μαζί του θυσία στα είδωλα: εκείνοι αρνήθηκαν δημοσίως να υπακούσουν τον αυτοκράτορα.

Έξω φρένων αυτός διέταξε να τους αφαιρέσουν αμέσως τις στρατιω-τικές στολές, τις ζώνες, τα δαχτυλίδια, τα εμβλήματα και να τους ντύσουν με γυναικεία ενδύματα. Ύστερα τους πέρασε σιδερένιους χαλκάδες στον λαιμό και τους περιέφερε έτσι στους δρόμους της Ρώμης, για να χλευαστούν απ' όλο τον λαό. Στη συνέχεια τους έστειλε στον έπαρχό του στην Ασία, Αντίοχο, για να τους βασανίσει.

Αλλά ο Αντίοχος είχε ανέλθει στο αξίωμά του με τη βοή-θεια των αγίων Σέργιου και Βάκχου, οι οποίοι κάποτε τον είχαν συστήσει στον αυτοκράτορα. Τους ικέτεψε ν' αρνηθούν τον Χρίστο και να γλυτώσουν από τα βασανιστήρια και τον άδοξο θάνατο. Εκείνοι απάντησαν: «Η τιμή και η ατιμία, η ζωή και ο θάνατος – όλα αυτά είναι ίδια, ρέοντα και φθαρτά, για όποιον επιζητεί την Ουράνια Βασιλεία».

Ο Αντίοχος έριξε τον Σέργιο στη φυλακή και πρόσταζε να βασανίσουν πρώτα τον Βάκχο. Οι βασανιστές εναλλάσ-σονταν και τον χτυπούσαν αλύπητα μέχρι που το σώμα του ξεσχίστηκε μεληδόν. Η αγία ψυχή του Βάκχου εξήλθε από το ξεσχισμένο και ματωμένο σώμα και, στα χέρια των αγγέλων, οδηγήθηκε στον Κύριο. Ο άγιος Βάκχος μαρτύ-ρησε στην πόλη Λισσό (της Συρίας).

Στη συνέχεια οι δήμιοι έσυραν έξω τον άγιο Σέργιο και τον ανάγκασαν να βαδίσει με σιδερένια υποδήματα επεν-δυμένα με αιχμηρά καρφιά. Έτσι περπάτησε μέχρι την πόλη της Συρίας, Ρασάφα, όπου και απέκοψαν την κεφαλή του. Η ψυχή του όμως πήγε στον Παράδεισο όπου, μαζί με τον φίλο του Βάκχο, έλαβε τον στέφανο

της αιωνίου δόξης από τον αγωνοθέτη Χριστό, τον Βασιλέα και Κύριο.

Οι δύο έξοχοι αυτοί αθληφόροι της πίστεως μαρτύρησαν περί το έτος 303.

Ύμνος στους αγίους μάρτυρες Σέργιο και Βάκχο

Βασιλικοί αξιωματούχοι ο Σέργιος και ο Βάκχος,
υπηρετούσαν τον Βασιλέα, όχι όμως τον επίγειο
αλλά τον Ιησού, τον Αθάνατο Βασιλέα.

Ο επίγειος χλεύασε τους αγίους
και ξήλωσε τις τιμητικές ζώνες από τη μέση τους.
Όμως ο Κύριος περιέζωσε αυτούς δύναμιν.

*

Ο αυτοκράτορας τους εξέδυσσε
από τις βασιλικές χλαμύδες τους,
αλλά ο Σωτήρας τους ενέδυσσε με περισσότερη ομορφιά,
με το άφθαρτο ένδυμα της αθανασίας·

*

Ο αυτοκράτορας αφαίρεσε απ' το δεξί χέρι τους
το εμβληματικό δαχτυλίδι,
αλλά ο Κύριος τους έδωσε άλλο
απείρως ενδοξότερο,
δαχτυλίδι αρραβώνα της ψυχής τους μ' Εκείνον,

*

Ο αυτοκράτορας τους εξόρισε από την αυλή του,
μα ο Θεός τους υποδέχτηκε στις αυλές του ουρανού.
Η χοϊκή γη βασάνισε τους στρατιώτες του Χριστού·
η γη τους βασάνισε, αλλά ο ουρανός τους χάρισε ανάπαυση.

*

Η χοϊκή φθορά απορρίπτει την αγνότητα,
το κακό απορρίπτει την αγαθοσύνη,
αλλά οι Άγιοι Βάκχος και Σέργιος
επέστρεψαν όλη τη χοϊκότητα στη γη
και παρέδωσαν τις αγίες ψυχές τους στον Θεό.

*

Καίτοι εξόριστοι από το επίγειο βασίλειο,
φωτίζουν όλη τη γη ακόμη, μέχρι σήμερα·
διά του μαρτυρίου τους νίκησαν το κακό·
διά του θανάτου τους, για τον Σταυρό, δοξάστηκαν.
Τώρα ως άγιοι, νικηφόροι επί των δυνάμεων του σκότους,
μας δείχνουν τον δρόμο προς τη νίκη.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ο Πρόλογος της Αχρίδος, Οκτώβριος, εκδ. Άθως,
σ.77-79 και 80-81).